

РЕШЕНИЕ

№ 252

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-17 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стилияна Григорова

при участието на секретаря Мария Т. Методиева като разгледа докладваното от Стилияна Григорова Гражданско дело № 20231100105667 по описа за 2023 година

Производството е образувано по подадена от К. В. К. искова молба, с която е предявен иск за прекратяване на брачен договор от 06.11.2013 г. в частта, в която е предвидено задължението му да заплаща на К. Ж. Ж. и на детето К.К. К. издръжка месечна издръжка в размер на по 1 000 лева на всеки един от тях.

Ищецът твърди в подадената от него искова молба, че с К. Ж. сключили граждански брак на 04.07.2005 г., от който имали родено едно дете – К.К. К., роден на ***** г.

През 2013 г. подписали брачен договор, като чл. 5, ал. 1 К. К. се задължил да заплаща на детето К., чрез неговата майка и законен представител К. Ж., както и на съпругата си К. Ж. месечна издръжка в размер на по 1 000 лева на всеки от тях, платима до 5-то число на месеца, за който се дължи издръжката, до настъпване на законно основание за нейното изменение или прекратяване. Така определената издръжка се дължала по време на брака, но и при развод между съпрузите.

През 2019 г. отношенията между К. К. и К. Ж. рязко се влошили и бракът им бил прекратен с решение от 27.04.2021 г. по гр.д. № 33563/2019 г. по описа на СРС, 89 състав. С това решение съдът не се произнесъл по

дължимата издръжка на детето, като се позовал на сключения между съпрузите брачен договор.

Преди и по време на развода К. Ж. завела дела, по които К. К. бил осъден да заплати на нея и на детето издръжки на основание сключения брачен договор. В резултат на това срещу К. се водели изпълнителни дела за събиране на значителни по размер суми.

В периода 2013 г. – 2019 г. К. бил на постоянна работа, но през 2019 г. и от октомври 2020 г. до началото на 2023 г. бил трайно безработен. През февруари 2023 г. започнал работа, но доходите му били по-ниски. Имал и просрочени задължения по договор за банков кредит, който не можел да обслужва.

К. не притежавал недвижими имоти, влогове в банки, дялове и акции в търговски дружества и за него било невъзможно да понесе дълг от 2 000 лева месечно за издръжка на бившата си съпруга и на К.. Същевременно, К. Ж. нямала нужда от издръжка, личните ѝ доходи значително надхвърляли средните за страната, което представлявало основание за прекратяване на издръжката.

Тази съществена промяна на обстоятелствата застрашавала интересите на К. К., поради което предявява иск за прекратяване на договора в частта, в която се е задължил да заплаща на съпругата си К. Ж. и на детето К. месечна издръжка в размер на по 1 000 лева на всеки от тях.

В срока по чл. 131 от ГПК от К. Ж. Ж. е постъпил отговор, в който признава фактите относно сключването на граждански брак, прекратяването му с развод и сключването на брачен договор. Счита, че от влизане в сила на решението за развод издръжката се дължи на основание сключения брачен договор. Становище по сочените основания за прекратяване на брачния договор в посочената в исковата молба част не изразява.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявен е иск с правно основание чл. 42, ал. 1, т. 2 от СК.

С определение от 07.11.2023 г. между страните в настоящото производство – К. Ж. Ж. и К. В. К., са отделени като безспорни

обстоятелствата, че сключеният между тях през 2005 г. граждански брак е прекратен с влязло на 05.05.2022 г. решение, че страните имат от брака дете – К., роден на ***** г. и че на 06.11.2013 г. К. К. и К. Ж. са сключили брачен договор.

Според чл. 5 от сключения на 06.11.2013 г. брачен договор, К. К. се е задължил да заплаща на детето К. и на съпругата си К. Ж.-К.а месечна издръжка в размер на по 1 000 лева на всеки един от тях, платима до 5-то число на месеца, за който се дължи издръжката до настъпване на законно основание за нейното изменение или прекратяване, а така определените издръжки се дължат както по време на брака, така и при развод между страните.

В производството по иска за развод съдът е констатирал, че в брачния договор се съдържа изрична уговорка относно издръжката на родено от брака дете К. и на съпругата К. Ж. и след прекратяване на брака с развод, поради което не се е произнесъл по този вид последици от прекратяване на брака.

В раздел V, чл. 7, ал. 2 от брачния договор страните са уговорили хипотезите на неговото прекратяване, възпроизвеждайки нормите на чл. 42, ал. 1, т. 1 от СК: по взаимно съгласие на страните; в този случай те могат да изберат законов режим или да сключат нов договор; ако не направят това - прилага се законовият режим на общност, и чл. 42, ал. 1, т. 3 от СК - при прекратяване на брака, освен клаузите, които уреждат последиците от прекратяването и са предназначени да действат и след него. В чл. 7, ал. 2, т. 2 от договора се препраща към раздел IV, посветен на издръжката на децата и между съпрузите. Въпреки липсата в брачния договор на изрично предвидената в закона възможност договорът да бъде прекратен по иск на единия съпруг при наличие на посочените в чл. 42, ал. 1, т. 2 от СК предпоставки, искът е допустим. Недопустимо е по волята на страните да се изключи прилагането на норма, уреждаща съдебна защита на някоя от страните по договора. Противното би означавало да се легитимира предварителен отказ от право на иск, което трайната и последователна съдебна практика не допуска.

Предпоставка за уважаване на иска за прекратяване на брачния договор в частта, в която К. К. се е задължил да заплаща издръжка е наличието на съществена промяна на обстоятелствата, като запазването на договора

сериозно застрашава интересите на съпруга, на ненавършилите пълнолетие деца или на семейството.

В изпълнение на дадени от съда с определение от 07.11.2023 г. указания на ищеца, са събрани доказателства за месечните доходи на страните. Относими са данните за тези доходи към датата на сключването на брачния договор и към датата на завеждането на исковата молба, по която е образувано настоящото производство. Месечният облагаем доход на К. К. към ноември 2013 г. е бил 1 004.35 лева, а на К. Ж. – 3 155.84 лева. За май 2023 г. месечният облагаем доход на К. е 2 291.94 лева, а на Ж. – 7 652 лева. Следователно, увеличението на месечния доход на ищеца е 1 287.59 лева, а на ответника – 4 496.16 лева, или с повече от три пъти от това на ищеца. В абсолютна стойност месечният облагаем доход на Ж. превишава също повече от три пъти дохода на К..

Налице е съществена промяна на обстоятелствата – значително увеличение на доходите на ответницата в сравнение с тези на ищеца. Запазването на договора в частта относно издръжката от 1 000 лева месечно на К. Ж. застрашава не само интересите на ищеца, но и тези на детето К.. Получаваният от ищеца доход не позволява обслужване на задълженията му да заплаща издръжка и на детето К., и на бившата си съпруга К. Ж. – на обща стойност 2 000 лева. Спестяването на средства за заплащане на ненужната на Ж. издръжка от 1 000 лева улеснява К. в своевременното и точно изпълнение на задължението си за издръжка към сина си К..

Неотносими по делото са доказателствата за налични задължения на ищеца по изпълнителни дела и за погасителни вноски по изтеглени от банкови институции кредити.

В частта по иска за прекратяване на брачния договор относно дължимата от ищеца на бившата му съпруга издръжка в размер на 1 000 лева месечно следва да бъде прекратен.

Неоснователна обаче е претенцията на К. К. за прекратяване на брачния договор в частта, в която ищецът се е задължил да заплаща месечна издръжка на К. К. в размер на 1 000 лева месечно. Нормата на чл. 143, ал. 2 от СК е императивна и вмения задължение на родителите за издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. Следователно, в качеството си на

баща на К. К., К. К. не може да бъде освободен изцяло от задължението си да заплаща издръжка на своето непълнолетно дете, до какъвто резултат би се стигнало при прекратяване на брачния договор и в тази част. Допустимо е намаляването на нейния размер, но не и прекратяването на действието на договора, с който е уговорена дължимата на К. К. издръжка в размер на 1 000 лева месечно.

При този изход на спора, право на разноски има всяка от страните. Ищецът е освободен от заплащане на държавна такса, поради което ответникът дължи по сметка на СГС сумата от 1 440 лева, представляваща държавна такса по предявения иск за прекратяване на брачния договор в частта, в която К. К. дължи на К. Ж. по 1 000 лева месечна издръжка.

На ищеца е оказана безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДВ. и на процесуалния му представител адв. А. Л. се дължи хонорар от 3 530 лева.

На К. Ж. също е предоставена безплатна правна помощ от адв. Д. Й., на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗАДВ. И ищецът дължи да му заплати 3 530 лева адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА, на основание чл. 42, ал. 1, т. 2 от СК, брачен договор, с нотариална заверка на подписите и съдържанието от 06.11.2013 г. на нотариус рег. № 011 на НК, сключен между К. Ж. Ж., ЕГН ***** и К. В. К., ЕГН ***** в частта по чл. 5, ал. 2 вр. ал. 1 от договора, в който е предвидено задължение на К. В. К. да заплаща на К. Ж. Ж. месечна издръжка в размер на 1 000 лева.

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. В. К., ЕГН ***** срещу К. Ж. Ж., ЕГН ***** иск с правно основание чл. 42, ал. 1, т. 2 от СК за прекратяване на брачен договор, с нотариална заверка на подписите и съдържанието от 06.11.2013 г. на нотариус рег. № 011 на НК, сключен между К. Ж. Ж., ЕГН ***** и К. В. К., ЕГН ***** в частта по чл. 5, ал. 2 вр. ал. 1 от договора, в който е предвидено задължение на К. В. К. да заплаща на К.К. К., ЕГН ***** месечна издръжка в размер на 1 000 лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДВ., К. Ж. Ж., ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. „****“, ап. 4 да заплати на адвокат А. К. Л., с адрес гр. София, ул. „****“ сумата от 3 530 лева адвокатско възнаграждение за производството.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК вр. чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗАДВ., К. В. К., ЕГН *****, с адрес гр. Варна, ж.к. „****“ да заплати на адвокат Д. Д. Й., с адрес гр. София, ул. ***** сумата от 3 530 лева адвокатско възнаграждение за производството.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, К. Ж. Ж., ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. „****“, ап. 4 да заплати по сметка на СГС сумата от 1 440 лева държавна такса.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____